

og som den formentlig vil blive ved at virke efter de Bestemmelser, der her foreslaas, er forkert, idet Selskabernes Skatteprocent aldeles ikke fastsættes efter det Udbytte, der gives, men efter det, Selskabet har tjent i Forhold til Aktiekapitalen, og enhver vil kunne forstaa, at dette er en ikke ringe Forskel. Har den højtærede Minister Ret i, at disse Henlæggelser vil have den af ham angivne Virkning, maa jeg mene, der her er tilstræbt en Ændring i de bestaaende Skattelove. Jeg maa naturligvis ogsaa erkende, at dersom en saadan Ændring er tilstræbt, er det en Lettelse, sammenlignet med det, vi har; men jeg tror ikke, at den højtærede Ministers Udredning af disse Forhold er i Overensstemmelse med det, der foreligger.

I det hele taget maa jeg paa det bestemteste holde paa, at man skarpt maa skelne mellem det Udbytte, der udbetales, og den Fortjeneste, som Selskaberne har, alt sammen i Forhold til Aktiekapitalen. Jeg synes ogsaa, at man, naar der er Tale om de store Udbytter, der kan forekomme, i alt for høj Grad er tilbøjelig til at overse, at disse meget store Udbytter i Forhold til Aktiekapitalen praktisk talt kun kan forekomme i Selskaber, der i ganske overordentlig høj Grad er blevet konsolideret. Hvis Fortjenester paa 60 eller 70 pCt. eller 100 pCt. eller derover kunde antages at være noget ikke helt ualmindeligt i Selskaber, som ingen Reserver havde, tror jeg, at enhver i denne Forsamling vil sige, at det, at der foreligger Mulighed for, at enkelte Virksomheder kan tjene saa kolossalt, er et Bevis for, at der i Samfundet er noget forkert. Derom vilde jeg i alt Fald ikke være i Tvivl. Men saaledes ligger Forholdet slet ikke. Den forholdsvis store Fortjeneste, sammenlignet med Aktiekapitalen, som kan fremkomme i visse Selskaber, hidrører praktisk talt altid fra, at de paagældende Selskabers indre Værdi slet ikke svarer til Parikursen, men til en Værdi, der meget ofte kan ligge lige op til 500 pCt. i Stedet for 100. Det er det, der meget ofte giver sig Udtryk i, at Udbytter kan synes store, som i Virkeligheden Aktionærerne med Rette kan betragte som ingenlunde store. Naar et Selskab giver 10 pCt. i Udbytte, og den paagældende Aktionær med Selskabets Regnskab i Haanden eventuelt har givet 300 for sine Aktier ud

fra den Betragtning, at Selskabets indre Værdi maatte berettige en saadan Kurs, vil den paagældende finde, at de 10 pCt. ikke er et særdeles glimrende Udbytte.

Men i dette Forhold kommer jo som paa saa mange andre Punkter den samfundsmæssige Opfattelse frem og den Forskel, der her er i Opfattelsen. Jeg gjorde i mit første Indlæg saa stærke Forsøg, som det var mig muligt, paa at vise, at det vilde være en fuldkommen Urimelighed at tro, at Henlæggelserne i et Selskab fra et Aktionær-synspunkt betød, at disse Penge var væk, det var ikke mere Aktionærernes, det var Selskabets, et ubestemt Begrebs. Nej, disse Penge er vedblivende Aktionærernes, det er gennem disse Penge, man konsoliderer sin Virksomhed. Og da er det altsaa, at man maa overveje, om man tror at gavne Samfundet som saadant mest ved at forhindre eller i alt Fald vanskeliggøre denne Opsparing, eller om man gavner det mest i Kraft af dette, at det paagældende Erhverv derigennem trives, om man gavner det mest ved at fare med Lempe. Det ærede Medlem Hr. Wilmann siger, at der her fares med Lempe. Dette er efter min Mening ikke rigtigt, idet jeg stadig maa understrege, at det er en Dobbeltbeskatning, der er Tale om.

Overfor hele Fortjeneste-Problemet opullede den højtærede Finansminister Teorier, der saa vist kan være meget smukke, men som har den kedelige Egenskab, at de har overmaade lidt med Livets Virkelighed at gøre. Selv om den højtærede Finansminister er Socialdemokrat, har han nu maattet finde sig i at leve i et Samfund, som ikke er socialdemokratisk, og med de Studier, han har bag sig, kan han vanskelig være blind for, at til det System, vi nu en Gang har, hører dette, at den enkelte Virksomhed søger at tjene saa meget som muligt. Om de Midler, den bruger dertil, altid er de smukkeste, skal jeg lade fuldstændig ligge, men jeg er for mit Vedkommende ikke i fjerneste Maade i Tvivl om, at hvis man vil rokke ved Muligheden for, at Virksomheden kan tjene saa meget som muligt, eller hvis man ved Beskatning virkelig kan forhindre dette, saa gør man Samfundet en meget stor Skade.

Den højtærede Finansminister argumenterede paa følgende Maade: naar et Selskab tjente meget, havde det jo svært